

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Ḥamishah shiṭot

Nachmanides, Moses

Zultsbakh, 1762

VD18 15256944

דיה לכ קרפ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-10835

פרק כל היר

ביום י"ג עולה היה רונה לגרם שכמה אנשים כשזוים לאיילנות וע"י שיש בסם נחת רוח וזהו מקיימין אותם וכך אמרו שם בירושלמי אבל זו משאורה היא לשמש כלל בידוע שאין בעלה מנרשה אלא מחמת פיסול

סליק פרק שמאי

פרק כל היר

בעד הכדוק לה וטחמו ביריכה ולמחר מלאת עליו דם נרטיקן כבולתי נוסחי וכן מנינו בס"ר ופירושו שמתחת עליו על העד לייבא לחיטלי אלא דילמא דם בירך הוא . ואי הוה בירך נמי כחם הוא וטעם וכיון דליכא ספיקא בירך גופיה ועוד דלא שכיח קרוב הוא יותר לתלות בעד לטוחות נדה ולא בירך הילכך בין שנמלא נמי על הירך בין שלא נמלא אלא על העד טמאה נדה ור"י ז"ל גורם ומכ"עליה דם ויטעם על ריב"ט של אשה ואין דבריו מחוורים שאם העד נמלא ואין עליו כלום כראיה ודאי שם יבש על ירכה היה ואין לטמא אותה נדה ואם דוקא כשנמלא חף על העד למה לי מליאת הירך וכו' מפני שהוטח ממנה דם נקל ויש להעמידה בשאבד עדה . וי"ל לעולם כשנמלא חף על העד וכשלא נמלא על הירך כלום פשיטא בעד הוא שאלמלא על הירך הוה לא נתקנה לגמרי ממנה אלא אפילו נמלא על הירך נמי טמאה נדה כיון שנמלא חף בעד . ולדברי הכל חף כזה נריכה כגרים ועוד שאלמלא כן חוששין שמה דם לחטאת ואם הקשו למעלה וליחוס דילמא מחבולת הוא . ומיהו כיון דליכא שיטתא דנפיקא ליה מחשש מחבולת טמאה נדה ואפילו לר' חייא ואם היה משוך טמא בכל שהוא דלא גרע מהניחיתו חמת הכר וכן בפרק הרוצה כחם חליבא דהלכתא וזה דעת הראב"ד ז"ל . ולפי גרסת ר"ח ז"ל כמו שנמלא על העד ולא על הירך כלום שאם מחבולת כרעפה שם בתחלה על הירך נמי היה נמלא ומשהוטח העד על הירך מקום דחוק הוא אלא מחבולת אלא מקטח היה דם וככלב בעד ולפיכך לא הוטח ממנו על הירך כלום . וכן נראה מלישנא דנח"ד דקא חקשה ר' חייא בסמוך חף אמה עשיתו כחם אלא חין לך נריכה שיטתא כחם וטמאה נדה אלא זו לדברי רבי : ברכה בעד שאינו כדוק לה פירש כחוספות פגון שהזמינה פקולין או למר קיי ולבנים אלא שלא חזרה וראתה בין סמוך לבדיקה אם יש עליהם טיפי דמים מן מחבולת או משאר דברים הא כנגד שאינו כדוק כלל לא אמר ר' חייא טמאה נדה אטו לקחה בגד מן האשה וקנחה בו מי טמאה רבי נדה ואי אמר כיון שהלריכוהו כגרים ועוד דבריו כסדיו וחלוך וכל שלא היה כדוק כלל אפילו לדברי טוורה לגמרי אפילו לקחתו מן השוק סתם טוורה לבעלה . והראב"ד ז"ל פוטר דבעד אפילו אינו כדוק כלל טמאה דלא דמי לחלוך דכיון שבדקה מן המע

דף י"ג ע"א נשים דלאו כנות הרגשה נכיה משוכת . ק"ל ולר"ת ז"ל למה ליה האי טעמא טיפוק לי מאוס דלא מפקד אפרים ורביה ושמעתי שהיה מפרש דלאו כנות הרגשה נכיה שאינו כדון הרגשה כלל לומר שאין מרגישות ולא מנות . וכן פי' זו שנינו בכרייתא שפלה כמים משמת מוחד חיובות לשמש דלא מותרות כל הנשים מותרות כן . ואין פי' כיון ככאן דכנות הרגשה לאו כדון הרגשה משמע . ואפשר לפרש דמשום מחבולת קאמר שאלו היו כנות המוכרה לבדוק יותר מדאי מושבח לפי שהיא משחיתה ואין שבה בהשחת אפילו לנשים ועוד דהא תביאה עגמה לירי הרהור וחלו היתה בת הרגשה בת כדון היא כדלקמן ולפיכך הוכרכו בגמ' לפרש דלאו כנות הרגשה נכיה . אבל כל עיקר חין דינו על הרב ז"ל כראה לי ששע"פ שאין מנות על פריה ורשיא מן התורה לבטל איסור הוא בהשחתה . ושע"פ שהאשה מותרת לנקוד את עגמה מה שאין כן באיש ושע"פ שקיים מנות פריה ורביה חתם תלוה אחריו היא שכלשוו על הסירוס ואפילו מסרם אחר מסרם חייב אבל כשהשחתה כל בשר כתיב : **דא דאקשי' כבולה** שמעפין מדר"א דאמר כל האוחז באמה וכו' י"ל דהכי אקשינן וע"כ לא פליגי רבנן דאמרו לו עליה דר"א אלא בדליכא עשר מימוח ולא מקום נכיה ומשום חשש פסול המשפחות אבל במקום אחר מודו ליה . הילכך גבי מרואה"ל לומר שפילטו וא"ע שמפסידו וכן בדבר יהודה שיטה וירד חוץ לכנסתו וישתין ו"ל דא"ל לאו פלוגתא היא לא בשאלין לפרש לכן הוי . וכן נמו משמע במס' ברכו"פ כי"ד מברכין :

ע"ב הא דאמרין בחקשה עגמא יהא כדדיו פי' בתוספות לא שהיא מנודה בעגמא כדדיו של רבותינו אלא שב"ד מלוין לכדודו ועד שדברו אינו מנודה ורביה לדבר דקאמרין הקורא לחבירו עבד שהיא כדדיו ואמר' עליה בקדושין כאומר לו עבד אתה הוא שמותי משמתין ליה דמתיא הקורא לחבירו עבד יהא כדדיו : **דף י"ד ע"א הא** דמתיא חובבי גמלים כולן רשעים . וכשליה מש קדושין אמרין הגמלים כולן כשרים האם במילי דעלמ' ולכן לשמים הכא רשעים וכבר היה א"כ הכא רוכבי גמלים ורשעים משום חמוס זה האם גמלים שמתחיים אחריהם והא דמדבר הכא הסענין וא"ע דלינתכו בדרכיה לומר שהם כשרים ודק"י גמורים בכל דבר חמוס וכשאר דברים ולאב אחריו נקט להו וכן פי' החמורים יש מהן לדיקים ויש מהן רשעים ונאב אחריו נקט להו וכן פי' החמורים ככל דבר חמוס וכשאר דברים והאב אחריו נקט להו וכן פי' החמורים חף ואלו בשאר דברים רובן רשעים וליסטים : **ולירוש' דילמא דם מחבולת הוא** . פי' רש"י ז"ל דעל עג שלו פרוך ומיהו ה"ג קשיא לגד שלה ולפיכך הקשו מקום המפרשים א"כ אין לך אשה שנטמאה בגדה בבדיקה . וי"ל בעגמא ודאי לא חיישנן משום דלא שכיח אבל מתוך שבדקה מיד לפני השמים ומלאה טוור יש לספק ולא מחזור . וי"ל שלא כשעת בעילה ממנו ודאי אותו מקום כדוק הוא אלא מחבולת שהוא סתום מלכנס ואם נכנסה ממה היא ואין דמה יוצא ממנה אבל כאן יש לחוש שמה כשע"כ בעילה דמיה היא ואין דמה יוצא ממנה אבל כאן יש א"כ שמה על השמש היתה מחבולת ועמו נכנסה ופריק דחוק הוא ואין מחבולת שכל השמש נכנסת עמו וכ"ש בפני עגמה ובתוספות אמרו דעל עג שלו דוקא פרוך משום דכיון שבדקה היא כשיטור ומה ומלאה טוור והוא מלא יש לחוש למחבולת שאם היה דם נדה בשלו . היה נמלא בשלה נמי . אבל בשלה בבדיקה דעדים לא חיישנן למחבולת דרוב דמים מגויין כנשים ואין קניוח בעד נמי ממשך מחבולת והורגה ובמעורה דמשה חין לתלותה כיון שלא נמלא על שלה . אבל עדיין חזי טמאה על עג שלו דלא יפכו ליה רבנן שיטורא אלא א"כ שי"ה אחר בעילה וזמן מרובה קודם קניח טמאין ואמאי ליחוס שמה מחבולת הוא שפאה עליה זמן מרובה קודם אינו אלא כחמה בעגמא ויש לדחוק ולומר שכל קודם קניוח בין שעדיין שכתה וזע"לחה אין המחבולת בשה עליו ואין לחוש שמה כרעפה על הסדיו וממנו נתקנה בו שם מחבולת מועט הוא ואינו מתקנה מן הסדיו אלא ככלת הוא בו מהכ"ש שא"ל לו להקנה במקום ששוכת עליו לזה בדקה

ע"ב הא דמתיא חובבי גמלים כולן רשעים . וכשליה מש קדושין אמרין הגמלים כולן כשרים האם במילי דעלמ' ולכן לשמים הכא רשעים וכבר היה א"כ הכא רוכבי גמלים ורשעים משום חמוס זה האם גמלים שמתחיים אחריהם והא דמדבר הכא הסענין וא"ע דלינתכו בדרכיה לומר שהם כשרים ודק"י גמורים בכל דבר חמוס וכשאר דברים ולאב אחריו נקט להו וכן פי' החמורים חף ואלו בשאר דברים רובן רשעים וליסטים : **ולירוש' דילמא דם מחבולת הוא** . פי' רש"י ז"ל דעל עג שלו פרוך ומיהו ה"ג קשיא לגד שלה ולפיכך הקשו מקום המפרשים א"כ אין לך אשה שנטמאה בגדה בבדיקה . וי"ל בעגמא ודאי לא חיישנן משום דלא שכיח אבל מתוך שבדקה מיד לפני השמים ומלאה טוור יש לספק ולא מחזור . וי"ל שלא כשעת בעילה ממנו ודאי אותו מקום כדוק הוא אלא מחבולת שהוא סתום מלכנס ואם נכנסה ממה היא ואין דמה יוצא ממנה אבל כאן יש לחוש שמה כשע"כ בעילה דמיה היא ואין דמה יוצא ממנה אבל כאן יש א"כ שמה על השמש היתה מחבולת ועמו נכנסה ופריק דחוק הוא ואין מחבולת שכל השמש נכנסת עמו וכ"ש בפני עגמה ובתוספות אמרו דעל עג שלו דוקא פרוך משום דכיון שבדקה היא כשיטור ומה ומלאה טוור והוא מלא יש לחוש למחבולת שאם היה דם נדה בשלו . היה נמלא בשלה נמי . אבל בשלה בבדיקה דעדים לא חיישנן למחבולת דרוב דמים מגויין כנשים ואין קניוח בעד נמי ממשך מחבולת והורגה ובמעורה דמשה חין לתלותה כיון שלא נמלא על שלה . אבל עדיין חזי טמאה על עג שלו דלא יפכו ליה רבנן שיטורא אלא א"כ שי"ה אחר בעילה וזמן מרובה קודם קניח טמאין ואמאי ליחוס שמה מחבולת הוא שפאה עליה זמן מרובה קודם אינו אלא כחמה בעגמא ויש לדחוק ולומר שכל קודם קניוח בין שעדיין שכתה וזע"לחה אין המחבולת בשה עליו ואין לחוש שמה כרעפה על הסדיו וממנו נתקנה בו שם מחבולת מועט הוא ואינו מתקנה מן הסדיו אלא ככלת הוא בו מהכ"ש שא"ל לו להקנה במקום ששוכת עליו לזה בדקה

ולפיכך

חרושי נדה להרמב"ן וזל פרק כל היר

מליכין אין אדם חוששין לפרס אחר זמן שהיה כל חשת לעת כתי כד הוא
דין ואע"פ שהיו כרובין לפרס לדבריו דר' חליפור בר דקוק משום אדם
תלוי וידע היה בהם דכתי חמיכה משמי חמיכות וזל חתה עליהם כזה
אלא אם כדברי ר' ע' שהיו יחיד הם חומרים אחרו לו לא שמענו לפי אין
אנו מספין אכל לא כדברי היחיד אנו חומרים ואחר להם כך פרשו
חכמים ביבנה לא שהיה כדי שתרד מן החטה ותדוח פניה תוך זמן זה
בלומר כל ששהיה ובדקה ולא שהיה שיעור שתרד מן החטה ותבדוק
אלא על החטה בדקה אע"פ שהשיטה יהיה לעד תוך זמן זה אבל ירדה מן
החטה ובדקה או שהיה כשיעור הזה לעולם טהור ואע"פ שפע כידה ש"ת
שכל תקום ספי' אחר לא פירס בואחר זמן דבר אחר אלא כל שלל שהיה
כשיעור אחרון וכן דרך משגיטו ללשון שפירשנו ואקשינן לרב חסי אמר
קא מטרי רבנן ככרייתא ביורת מן החטה ובדק' הא כמתני' מטונו
כשיעור הזה וכ"ת דאין עד בידה ה"ל לפירושו שהרי אין תמשי' הלשון
זה אלא כל ששהיה כדי שתרד לעולם טהור ואפילו עד בידה ובדקתני
תתימין נמי כדי שתרד ותוקמת לה בעד דהיינו אפסר דהכל והכל חר
שיעורא קתני והכל טהור והכל טהור ה"ל לפרושי כמתני' עד בידה
וככרייתא אין עד בידה אלא ש"ת כרב חסדא ותרווייהו שיעור לטהור
וזוהו דרך פירש רש"י ז"ל בשמועה כולה ויש לטעות אחרים ואין בהם
תמ :

ע"ב הא דאחר רבי אושעיא וכו' כמסת ע"א שמעתיא וספ

פירשתי :

דף טו"א הא דפגיה הרולה דם מחמת המכה אפילו בתוך

ימי נדותה טהורה . טעמא דמילתא דלע"ז
דאמרין מבדוק הכל ביון דלא אפסר לה למיבדק טהורה ואין רבין אפס'
ממי שחי אפסר דוסתו דרבנן ואפסר טהורא וכן וי אמתו חף אפן נמי
מגינא לר' ד' וסופת דאורייתא מדקתני שחרדה משלן את הדמים טעמ'
דאיכא חרדה ה' ליכא חרדה טהורה אלא וסופת דאורייתא ולא חתמי'
כי איכא חרדה טהורה כי ליכא חרדה מבדוק היינו טעמא משום דלמ' ד'
וסתו דרבנן אע"פ דליכא חרדה טהורה לגמרי כיון שלא היה יכולת
לבדוק כשעת הסוף לא להבטיריהו עליה לבדוק אחר כן כלל . וכמוספת
מפרשים דייק לה מליכא דקתני משלמא את הדמים תמשיע דמים
הבאים בתוך ואינו נכון לא חתמו דסיפא נקט דקתני לה כד' ד' אורייתא
שמייך דקתני הגיע שעת וספה ולא בדקה טהורה ועלה ח' ד' חתמי' ספס'
היה כמתחב טהורה ה' לא היה כמתחב מורה דטהורה : ב"ג

ב"ש חומרים נרובה שני עדים על כל תשמיש ותשמיש . פי' רש"י

ז"ל א' לפני תשמיש וא' לאחר תשמיש ולמחר בודק בשניהם ולא עכשו
כמו שפירשתי כפ"ל לדעת הרב ז"ל ולגון לריבה נראה כן מל"ל קתני
לריבוי ומיהו יכולת היא לבדוק באותו שלפני תשמיש זה לפני תשמיש
אחר חוץ מן הגטע' שפנינו למעלה אכל עד שלאחר כל תשמיש ותשמיש
כריך לכן וכיון שזה כריך לכל הנשים קתני נמי שלפני תשמיש כריך
הגטע' . ואינו מחזור . ושד ק"ל לחתמי' לא חתמי' נריב' . שלשה עדים
וליאכוב נמי' א' שלו אבל נראה שכל מקום שפנינו שני עדים א' לו וא' לש
וכך פי' משגיטו נפי דמתי נרובה שני עדים א' לו וא' לה שלה בודק בו
לפני תשמיש ראשון ורובא טהור ומסת' א' ח' מקנח לו לאחר תשמי'
וכשכחה לשמש פעם אחרת אינה נרובה כלום אלא משתת' ולאחר תשמיש
מקנחין היא ועכשיו בשני עדים אחרים ומתימין חתון עד לאחר שחל
מחמת תשמיש רחמה וזו הבדיקה אינו מועלת להם לטהרות מן הבדיקה
שלפני תשמיש ראשון שהיה חף לבטל כפיכך בדיקת ורובא מיד לאור
היום בין תשמיש או לאור הנר . אם התחילה משחשכה לגמרי ואפילו
לכ"ס עד שלפני תשמיש ושלפני תשמיש עד א' הוא שאפילו הגטעיות
ענחן לא נהנו נטיבון . אלא בעד שלפני תשמיש מתוך שהיו חתני וטובים
כל שהיה נכרת בו חתן רובת שיהי' בו לפיכך אפילו שלפני תשמיש אחר
כדי שתהי' בדיקתן מוטלה לגמרי אבל על אחר תשמיש משכבת ורע רבה
עליו מבדיקה רחוקה כלום . ויהינן נמי לאחר או תשמיש לאור הנר
ותבדוק בו דבעד שלפני תשמיש לא בעינן לכן אלא כפריך שיער אם דם
שעליו מתשמיש ראשון או מחתון היה כדי לחייב עולמה וכוונת' ליה
טמא משום כופל נדה ולעולם לפני תשמיש שלא בני ב"ס בדיקה אלא
לפני תשמיש ראשון בלבד כפרי דיה בדיקה אחת לטובה אחת ולא הורגו
הללו סבין תשמיש לתשמיש אפילו לטהור' מפני חשך רוחא מחמת תשמיש
הילכך דיה בבדיקה שלפני כל תשמיש ותשמיש . ושד סבין שהיה
תשמיש והולכת בודק' שלפני תשמיש זה שהיה לפני תשמיש זה דמקנחין
אין . וכ"ה חומרים דיה שני עדים כל הלייל חף אלא א' לו וא' לה
עולה לפני תשמיש ראשון שבדק ורובא ולאחר תשמיש אחרון ושגן לאחר
תשמיש אחרון . סבין שחף לדבריהם ב"ס אין בדיק' הללו חלל לטהור'
ולאחר תשמיש דיה כסוף ולא יקשה פליך לריבה לשון שאמרנו שהרי כך
מגינא דרך נכות ישראל משתמש בני' עדים ואע"פ שח' לו ולא חתמו דרך
בנות ישראל ובני ישראל משתמין וזה' ע' הספרי פי' שח' ב' ה' מגרבים
לבדוק לאחר כל תשמיש ותשמיש חלל סדיין באותן שני עדים כל הלייל :
בברא' אחרו להם ב"ס לדבריהם כיון שחלל מודים בבדיקה שלפני
תשמיש משום שחל רחמה מחמת תשמיש . היה נמי בבדיקה בין תשמיש
לתשמיש . שחל רחמה טעם דם כחדל ככיהי רחמיה טהור מחמת
תשמיש ותשמיש שכבת ורע ככיהי טהורה וטוב לא תמלא בעד שלפני כל
תשמיש אחרון להם ב"ס ח' חף תחלת ביהה לסוף ביהה גיחוס כן
ויכולין היו ב"ס לומר שאין רבין אפסר ח' א' לא גדולה מן חתמו שמינו
דומה וא' . ולדברי הר"ם ז"ל גריבין לפרס טהרה טהור דם כחדל
בעד של אחר ביהה לרובא חר' ומשמי' שכבת ורע לאחר חר' ביהה טהרה או
להם ב"ס חף לדבריהם שחל בקנחא ראשון עלמו מחוק הטפה ובשלה
בשכבת ורע ומלמתי בתוספי' שפי' דבריו בשמו' ל' . שמואל רומחני
ז"ל וספ' הקשו ללשון דר' ע' מה שפנינו לריבוי ב' עדים על כל תשמיש
ותשמיש או תשמיש אחר חר' ומשמי' דמשתת' לאחר חר' אינה לריבה אלא
כדברי ב"ס ולפירושו סדיין תשמיש לאחר חר' לריבה לבדוק לאחר כל
תשמיש ותשמיש ולר' א' בעד כדברי ב"ס ד' אינה לריבה בדיקה כלל עד
סוף כל הלייל . מ"ת לשון אריאה מתפרש לנו יפה :

שכח ומלחה בתוך ימי עונתה . פי' רש"י
ז"ל שלמים יום גרמיה ואחרו סבך נמלא
צמח' נדה בירושלמי ואחר רב הונא דבי מלחה תוך ימי עונתה לא בעיה
בדיקה אלא שלא הגיע ימי וסת אבל הגיע קודם ביאתו מן הדרך אסורה
וסופת דאורייתא הלכך אסורה עד שתאמר לו בדקתי כשעת הוסת עלמו
וטורה אפי' ורבה בר בר חנה אחר אפילו הגיע עת וסתה מותר וסתה
דרבנן שהם הגריכות לבדוק בימי וסתה שחל טהרה ומיהו היבול דעלמא
לא היה בעיר ולא ידעינן אי בדקה אי לא בדקה לא מחוקין לה כטומאה
ואע"פ דאמרין לקמן מבדוק ומשמי' דאסורה עד שתבדוק וכיון דבי לא
בדקה מחוקין לה כטומאה עד שתבדוק כי לא ידעינן דלוי כשהיה דחוק
כתי קיימא עד שתאמר בדקתי וטורה חזי א' הכל ככל מן הדרך הקל
כיון דאיכא תביעה אין לך בדקה גדולה מן ומהינן לחששא דוסתו' כד
פגיה לבדיקה לטהרות כפירקן קמא דתרווייהו מדרבנן . א' ג' כיון
דלא ידעינן תולין שחל בדקה ומלחה טהור או שלא רחמה והיתה טהורה
ע"ה מותרת . והא דאחר ר' יוחנן בעלה תשמיש ימי וסתה וכן עניה
תפטר כשהיה כעיר ולסתה עתה בין פירה בין ישיבה ואע"פ שאינה
אומרת לו כלום ולא הוא תובע ככ"ל לפי רש"י ז"ל והוא נכון לא כזו
שפי' ימי עונה לאשה שיש לה וסת אינו מחזור סבין שלא הגיע עת וסתה
היאך נחוש לעונה . והכל כל שיש לה וסת קצוב דמים מסולקין ממנה עד
זמן וסתה דר' הונא אחתני' קאי ולדידיה יש לה וסת חוששת לוסתה ולא
לעונה אין לה וסת חוששת לעונה ולרבה ככ"ה אפילו יש לה וסת אינו
חושש לוסתה כדאמרן ומיהו חוששת לעונה אחר הוסת כלומר שאם עבר
עליה עת וסתה כיון שאין אנו חוששין לוסת כחוש לעונה אכל ודאי הגיעו
ימי עונה ולא הגיע ימי וסת אינה אסורה דאפילו למ' ד' וסתו דרבנן
מסולקת דמים היא אפילו משינות עד הוסת דרע שהרי אמרו דיה עשה
בוסתות ולא אחרו כן בעונות נחמא עכשו לדבריו כל אדם שאין לה וסת
בעלה חושש לימי עונתה וספס' לה וסת חוששין לימי עונה שאחר הוסת
ואפילו ככל מן הדרך ובכולן מחשב ימייה ובל עליה דהא מ"ת מתי ספיקי
גיכה ואע"פ שאינו כעיר נמי סופרת היא בעננה רוב פעמים הינכך
מותרת ומשתברא נמי שאם היה הוסת רחוק שאפשר ששכלה והעונה
קרובה תולין להקל . שחל כשעת הוסת רחמה וטבלה וטוב אין לה עונה
עכשו דכולפי ספיקי גינה ולקולן ולא החמירו בעונה יותר מן הוסת
מכני שהיה חמורא אלא מפני שא"ל לנו לומר שהאשה לא תראה לעולם
לפיכך תולין בעונות וחוששין להן אכל אם בא לתלות נמי בוסת תולין .
זכו מה שכל' . והראב"ד ז"ל כתב דהא דרבה פליגא אדר' יוחנן . דלר'
יוחנן אע"פ דוסתו דרבנן כפי חסוב ימים לטוביה ואפילו לכל מן הדרך
שאין הוסת יולא מחוקת טומאה ניהו שמבדוק בדלקתן וספק הלכה כרבי
יוחנן וזו דרך טובה להחמיר לענין מעשה ומלמא חוששת לוסת וחושש'
לעונה כשאין לה וסת אבל לחוש לשניהם כאחד אין לנו . אבל תמיהו
על רבינו הגדול ז"ל שכת' זו סגיטו מתרין וסועלין וכו' נשיהן לן בחוק'
טהרה ולא חלק בין הגיעו ימי עונה וסת הוסת לשלא הגיעו . והר"ם
תלמידו ז"ל כתב הלך בעלה למדינה אחרת והגיחה טהורה כשיבה אינו
נריך לשאול ואפילו תחלה ושינה הרי זה מותר לכא עליה שלא בעונת
וסתה ואינו חושש שחל נדה היא . חף הוא לא הפריס בכלום . ונראה
ספס' ז"ל מפרשים תוך ימי עונתה היינו עונת וסתה לחפוקי יום עונה
עלמו ודלא שפעלה על דעתך שכתב מן הדרך לא חסבו חף לעונת הוסת
או שיתלו להקל לומר שחל עקרתו וקת' ז"ל דכתי מיחשב דלא בעונת וסת'
קיימא האידינא . וספ' עוד כסורין דר' יוחנן דאחר מחשב קסבר וסתו'
דאורייתא והלכתא כרבה דאמר מותרת דטונין וסתו דרבנן ומסתיעי

דף טו"א והוא שחל ומלחה בתוך ימי עונתה . פי' רש"י

ז"ל שלמים יום גרמיה ואחרו סבך נמלא
צמח' נדה בירושלמי ואחר רב הונא דבי מלחה תוך ימי עונתה לא בעיה
בדיקה אלא שלא הגיע ימי וסת אבל הגיע קודם ביאתו מן הדרך אסורה
וסופת דאורייתא הלכך אסורה עד שתאמר לו בדקתי כשעת הוסת עלמו
וטורה אפי' ורבה בר בר חנה אחר אפילו הגיע עת וסתה מותר וסתה
דרבנן שהם הגריכות לבדוק בימי וסתה שחל טהרה ומיהו היבול דעלמא
לא היה בעיר ולא ידעינן אי בדקה אי לא בדקה לא מחוקין לה כטומאה
ואע"פ דאמרין לקמן מבדוק ומשמי' דאסורה עד שתבדוק וכיון דבי לא
בדקה מחוקין לה כטומאה עד שתבדוק כי לא ידעינן דלוי כשהיה דחוק
כתי קיימא עד שתאמר בדקתי וטורה חזי א' הכל ככל מן הדרך הקל
כיון דאיכא תביעה אין לך בדקה גדולה מן ומהינן לחששא דוסתו' כד
פגיה לבדיקה לטהרות כפירקן קמא דתרווייהו מדרבנן . א' ג' כיון
דלא ידעינן תולין שחל בדקה ומלחה טהור או שלא רחמה והיתה טהורה
ע"ה מותרת . והא דאחר ר' יוחנן בעלה תשמיש ימי וסתה וכן עניה
תפטר כשהיה כעיר ולסתה עתה בין פירה בין ישיבה ואע"פ שאינה
אומרת לו כלום ולא הוא תובע ככ"ל לפי רש"י ז"ל והוא נכון לא כזו
שפי' ימי עונה לאשה שיש לה וסת אינו מחזור סבין שלא הגיע עת וסתה
היאך נחוש לעונה . והכל כל שיש לה וסת קצוב דמים מסולקין ממנה עד
זמן וסתה דר' הונא אחתני' קאי ולדידיה יש לה וסת חוששת לוסתה ולא
לעונה אין לה וסת חוששת לעונה ולרבה ככ"ה אפילו יש לה וסת אינו
חושש לוסתה כדאמרן ומיהו חוששת לעונה אחר הוסת כלומר שאם עבר
עליה עת וסתה כיון שאין אנו חוששין לוסת כחוש לעונה אכל ודאי הגיעו
ימי עונה ולא הגיע ימי וסת אינה אסורה דאפילו למ' ד' וסתו דרבנן
מסולקת דמים היא אפילו משינות עד הוסת דרע שהרי אמרו דיה עשה
בוסתות ולא אחרו כן בעונות נחמא עכשו לדבריו כל אדם שאין לה וסת
בעלה חושש לימי עונתה וספס' לה וסת חוששין לימי עונה שאחר הוסת
ואפילו ככל מן הדרך ובכולן מחשב ימייה ובל עליה דהא מ"ת מתי ספיקי
גיכה ואע"פ שאינו כעיר נמי סופרת היא בעננה רוב פעמים הינכך
מותרת ומשתברא נמי שאם היה הוסת רחוק שאפשר ששכלה והעונה
קרובה תולין להקל . שחל כשעת הוסת רחמה וטבלה וטוב אין לה עונה
עכשו דכולפי ספיקי גינה ולקולן ולא החמירו בעונה יותר מן הוסת
מכני שהיה חמורא אלא מפני שא"ל לנו לומר שהאשה לא תראה לעולם
לפיכך תולין בעונות וחוששין להן אכל אם בא לתלות נמי בוסת תולין .
זכו מה שכל' . והראב"ד ז"ל כתב דהא דרבה פליגא אדר' יוחנן . דלר'
יוחנן אע"פ דוסתו דרבנן כפי חסוב ימים לטוביה ואפילו לכל מן הדרך
שאין הוסת יולא מחוקת טומאה ניהו שמבדוק בדלקתן וספק הלכה כרבי
יוחנן וזו דרך טובה להחמיר לענין מעשה ומלמא חוששת לוסת וחושש'
לעונה כשאין לה וסת אבל לחוש לשניהם כאחד אין לנו . אבל תמיהו
על רבינו הגדול ז"ל שכת' זו סגיטו מתרין וסועלין וכו' נשיהן לן בחוק'
טהרה ולא חלק בין הגיעו ימי עונה וסת הוסת לשלא הגיעו . והר"ם
תלמידו ז"ל כתב הלך בעלה למדינה אחרת והגיחה טהורה כשיבה אינו
נריך לשאול ואפילו תחלה ושינה הרי זה מותר לכא עליה שלא בעונת
וסתה ואינו חושש שחל נדה היא . חף הוא לא הפריס בכלום . ונראה
ספס' ז"ל מפרשים תוך ימי עונתה היינו עונת וסתה לחפוקי יום עונה
עלמו ודלא שפעלה על דעתך שכתב מן הדרך לא חסבו חף לעונת הוסת
או שיתלו להקל לומר שחל עקרתו וקת' ז"ל דכתי מיחשב דלא בעונת וסת'
קיימא האידינא . וספ' עוד כסורין דר' יוחנן דאחר מחשב קסבר וסתו'
דאורייתא והלכתא כרבה דאמר מותרת דטונין וסתו דרבנן ומסתיעי

